

ΜΙΛΤΟΣ ΠΙΣΤΩΦ

ΣΙ

ΛΟΝΤΕ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΒΡΗΚΕ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

εικονογράφηση
ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

δρόπερα

ΤΙΤΛΟΣ
ΣΙ ΛΟΝΤΕ - ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΒΡΗΚΕ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
Μίλτος Πιστώφ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
Γιάννης Σκουλούδης

Copyright © Μίλτος Πιστώφ 2020
© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: Εκδόσεις Διόπτρα, 2020
ISBN: 978-960-653-200-9

ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Οκτώβριος 2020

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ
Λύντη Γαλάτη, Εκδόσεις Διόπτρα

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ - ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ
Ηλίας Σούφρας, Εκδόσεις Διόπτρα

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου
του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Διόπτρα

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ
Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι
Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ **books & life**
Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 210 330 07 74

www.dioptra.gr
e-mail: sales@dioptra.gr • info@dioptra.gr

στη Ναταλία και στον Αλέξανδρο

Το Κορίτσι που Βρήκε τη Μουσική αφηγείται την περιπέτεια ενός μικρού αλλά πολύ θαρραλέου κοριτσιού μιας αφρικανικής φυλής. Μας μεταφέρει σε ένα χωριό πολύ διαφορετικό από όσα γνωρίζουμε, εστιάζοντας στη μοναδική πολιτισμική ιδιοτυπία των κατοίκων του, την ακατάπαυστη σύνδεσή τους με τον ρυθμό, το βίωμα της μουσικής, δηλαδή τη χαρά της ζωής. Το φυσικό περιβάλλον της ζούγκλας, ένα φαντασμαγορικό σκηνικό για την αφήγηση, είναι ο καθημερινός κόσμος της Σι Λόντε, η προέκταση της αυλής του σπιτιού της, οι παραδόσεις με τις οποίες μεγάλωσε, τα παραμύθια και οι νουθεσίες των παππούδων της. Η μοναχική αναζήτηση της γιαγιάς της μέσα στη ζούγκλα κρύβει κινδύνους, εμπειρίες και εκπλήξεις, αλλά αντιμετωπίζει με αυτογνωσία, ενώ την επώδυνη διαχείριση του θανάτου ανακουφίζει η τέχνη και η αίσθηση της παράδοσης και της συνέχειας. Οικολογικές, φυλετικές, οικογενειακές και καλλιτεχνικές ανησυχίες ισορροπούν στην ιστορία αυτή, αναδεικνύοντας ως πιο ισχυρή δύναμη τη θέληση μέσα μας.

Μίλτος Πιστώφ

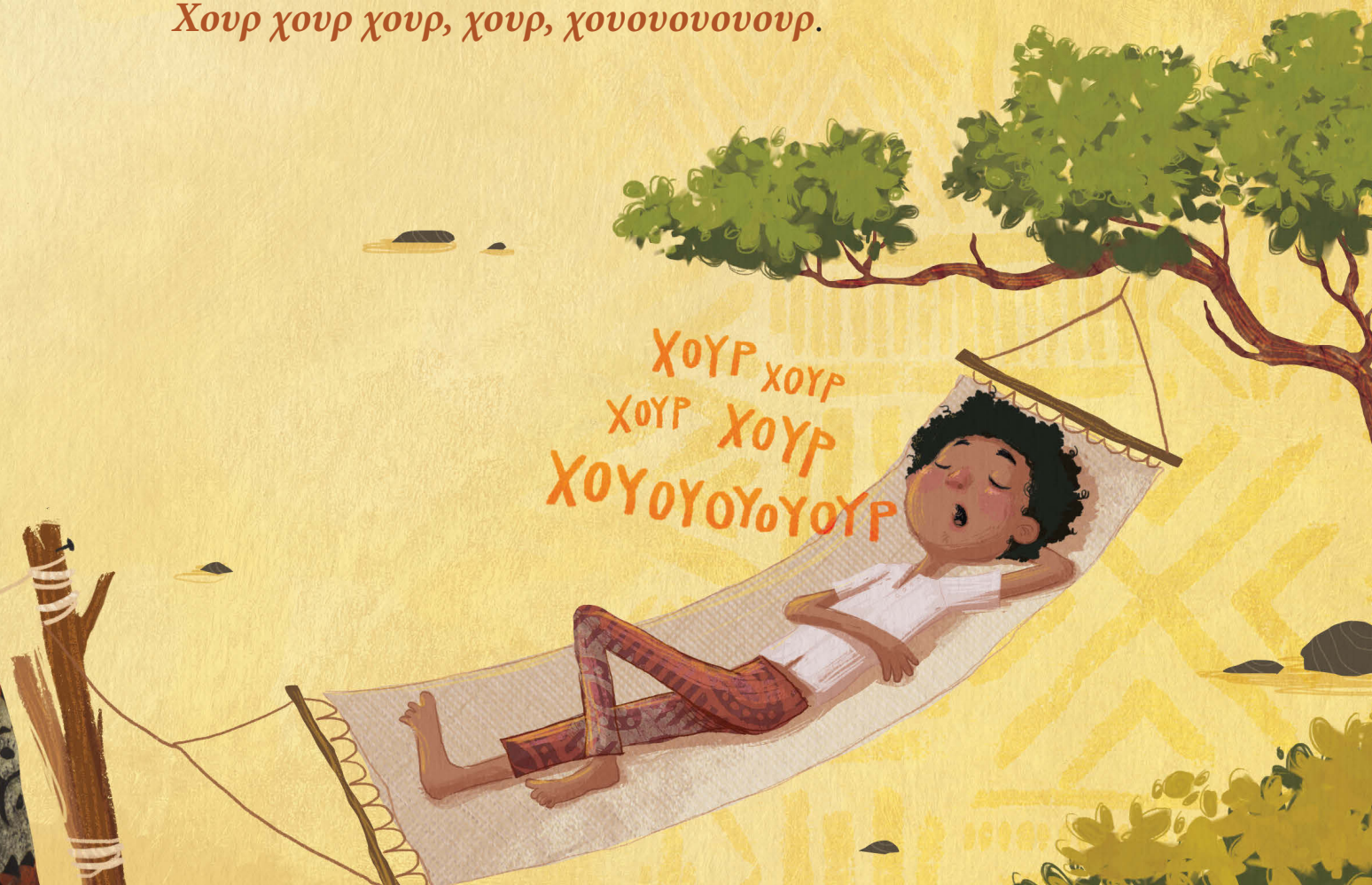

Κάπου στην Αφρική, όχι πολύ κοντά σε εμάς αλλά ούτε και πολύ μακριά, υπάρχει ένα μουσικό χωριό, το Αμπαγιόμι. Στο Αμπαγιόμι όλοι οι κάτοικοι παίζουν μουσική. Αν αναρωτιέστε πώς στο καλό γίνεται αυτό, πώς γίνεται κάποιος να μη δουλεύει ή να μη διαβάζει και όλη την ημέρα να παίζει μουσική, η απάντηση είναι απλή: Οι κάτοικοι του Αμπαγιόμι ζουν μουσικά, αναπνέουν μουσικά και δουλεύουν μουσικά, δηλαδή με ρυθμό.

Όταν, για παράδειγμα, σκουπίζουν τη σκηνή τους, σκουπίζουν με ρυθμό – *χριτς χριτς χρουτς*– και όταν κόβουν τα ξύλα για τη φωτιά πάλι το κάνουν με ρυθμό – *τουκ τουκ τακ*. Αλλά και όταν μασουλάνε τα καρότα τους, τα μασουλάνε με ρυθμό – *χαπ χαπ χουπ*. Να φανταστείτε ότι ακόμα και το ροχαλητό τους είναι μουσικό. Ναι, ροχαλίζουν με ρυθμό, και έτσι καθόλου ενοχλητικό δεν είναι. *Χουρ χουρ χουρ, χουρ, χουουουουουρ*.

Κάθε μέρα οι κάτοικοι του Αμπαγιόμι ξυπνούν από τον ήχο ενός τυμπάνου. Η γιαγιά Μάχα με το τύμπανό της δίνει τον ρυθμό σε όλους. Είναι, θα λέγαμε, το ξυπνητήρι του χωριού. Οι κάτοικοι δεν ακούν ούτε τα λιγιστά κοκόρια που γυροβολάνε ούτε, φυσικά, κάποιο ρολόι για να ξυπνήσουν. Μόνο το τύμπανο της γιαγιάς ακούν.

Ντουμ ντουμ ντουμ ακούγεται το τύμπανο,
χουτ χουτ χουτ αρχίζει για όλους το πλύσιμο των δοντιών.

Η γιαγιά εννοείται πως δεν χτυπάει κάθε μέρα το τύμπανό της στον ίδιο ρυθμό. Κάθε μέρα είναι διαφορετική στο Αμπαγιόμι.

Άλλο ρυθμό έχει η Κυριακή

άλλο μια μέρα με πολύ αέρα

άλλο η μέρα που μαζεύουν
το σιτάρι

άλλο η μέρα που κουρεύουν τα πρόβατα

άλλο η μέρα που τα δόντια της γιαγιάς πονάνε.

Η μέρα του πονόδοντου έχει σίγουρα πολύ διαφορετικό ρυθμό από όλες τις άλλες: **ααααα, ιιιιι, ντουμ.**

ΑΑΑΑΑ ΙΙΙΙΙ ΝΤΟΥΜΜΜΜ

Ένα πρωί, όμως, κανένα τύμπανο δεν ακούστηκε. Και καμία ακτίνα του ήλιου ή κανένας ζωηρός κόκορας ή, έστω, κάποιο βαρύ ροχαλητό δεν στάθηκαν ικανά να ξυπνήσουν τους κατοίκους του Αμπαγιόμι. Οι ώρες κυλούσαν και έφτασε τρεις το μεσημέρι για να ξυπνήσουν, εντέλει, από την πολλή ζέστη και τον καυτό ήλιο που τρύπωνε σε κάθε χαραμάδα κάθε καλύβας, και δυσκόλευε τον ύπνο τους.

Κανείς δεν καταλάβαινε τι είχε συμβεί. Μάλιστα, οι περισσότεροι από τους κατοίκους πίστεψαν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τον ήλιο που έγινε έντονος και καυτός από τα μαύρα μεσάνυχτα παρά το γεγονός ότι το τύμπανο εκείνο το πρωί δεν χτύπησε. Και χωρίς το τύμπανο της γιαγιάς... πώς θα σκούπιζαν, πώς θα έκοβαν ξύλα και πώς θα έτρωγαν καρότα χωρίς ρυθμό; Πώς θα χόρευαν και πώς θα φιλούσαν και πώς θα αγαπούσαν χωρίς ρυθμό;

